

BISERICA ȘI ȘCOALA

On. Direcțiunea Liceului M. Nicoară

Arad

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Demian TudorABONAMENT
Pentru parcurgere pe un an 600

† Ic. Stavrofor CORNEL MAGIERU

Moartea este vecina noastră. Sub coasa ei a căzut, în dimineața zilei de 20 Ianuarie 1947, Părintele Cornel Magieru.

În surdina sufletului nostru vibrează durerea, iar din ochii noștri plâși curg mărgăritarele lacrimilor. Până în adâncuri răsună ecoul cântecelor funebre, al evangheliilor sfinte și al rugăciunilor, pe care le-am adus în fața dumnezeului altar, pentru iertarea, mântuirea și fericirea lui eternă.

Nu putem să știm cine a fost Părintele Cornel Magieru, fără să-i cercetăm viața: înmugurirea, creșterea, înflorirea și rodirea ei binecuvântată.

Părintele Cornel — pentru că așa îi ziceau aproape toți prietenii și cunoscuții — s'a născut la 3 Decembrie 1893, în comuna Satul-râu de lângă Gurahonț. Părinții lui au fost preotul Traian Magieru și soția sa Ana Băbuța. Cornel era al 4-lea fiu dintre cei doi frați și trei surori. Trebuie să notăm aici, că toate cele cinci odrasle, — cu care Dumnezeu a binecuvântat casa vrednicului apostol și luptător național Tr. Magieru, ajuns protopop al Butenilor, — toate s'au cununat cu altarul: cei doi frați s'au dedicat preoției, cele trei surori s'au măritat după preoți și astfel au devenit preoți. După ce isprăvește primele trei clase primare în Satul-râu, cu învățătorul eminent Savu Dorca, — al doilea părinte al acestei familii, mult iubit și respectat până în ziua de astăzi, — Cornel face clasa a 4-a primară la Arad, în școala de pe strada Iosif Vulcan de astăzi, urmată de primele două clase de liceu. Celalalte șase clase și bacalaureatul le-a luat la liceul din Beiuș. Teologia a studiat-o la Arad. Dela vârsta de 16 ani a cunoscut soarta de orfan de tată. De atunci a luptat singur în viață și Dumnezeu i-a ajutat să-și ia cu distincție două

diplome: diploma de învățător și diploma de preot. Își începe activitatea în slujba Neamului și a Bisericii în 1914 ca învățător confesional în comuna Prăjești de lângă Sebiș și o continuă până în toamna anului 1917, când este ales preot în Cermeiu. În 8 Ianuarie 1918 se cunună cu Hortensia, fiica distinsului preot Dimitrie Popoviciu din acelaș sat, — care i-a devenit o soție devotată din toată inima, care în boile și suferințele lui, i-a fost o adevărată samaritană. De copii n'a avut bucurie. A avut o singură fiică, prematur decedată. În 1928, Episcopul Roman Ciorogariu îl cheamă la Oradea, unde îl numește preot misionar eparhial și-i încredințează direcția Școlii de cântăreți bisericești. În calitate de aceasta organizează, cel dintâiu, școala de cântăreți bisericești din Oradea și cutreeră parohiile din Bihor, vestind Evanghelia Mântuitorului cu o pasiune pilduitoare. În 1938 vine la Arad, ca vicar-revizor eparhial, servindu în care a muncit până ce a căzut la pat, răpus de boală.

Această este, în contururi generale, schița vieții Părintelui C. Magieru. În toate locurile și funcțiunile prin care a trecut, a servit cu devotament „cele două altare”, Biserica și Neamul. Știa să predice cu duioșie până la lacrimi, să mângăie părintește și să se înflăcăreze pentru orice lucru bun. Trăind în vremuri revoluționare, a trecut prin furtuni, fără nicio groază de moarte și fără să jertfească nimic din caracterul și naționalismul său intransigent.

Părintele C. Magieru a fost și un om al condeiului. A tipărit broșuri de propagandă religioasă și calendare pentru popor, iar dela Rusaliile anului trecut a tălmăcit acele frumoase evanghelii de Dumineca, pe care le-a publicat număr de număr în foaia „Calea Mântuirii”. Câteva dintre aceste tălmăcirii, pe care

le-a lucrat înainte de a se bolnăvi, se vor publica în continuare, așa încât a reușit să ne vorbească și după moartea trupului său.

Pentru meritele ce le-a avut pe teren școlar, administrativ, misionar, liturgic, pastoral și publicistic, Părintele Cornel a primit cele mai înalte distincții pe care le poate primi un preot de mir: rangul de protopop onorar și de iconom stavrofor.

Cea mai bună caracterizare ce s'ar putea face iubitului nostru defunct, ar fi să adunăm într'un mănunchiu cuvintele care s'au rostit despre el în dimineața zilei când clopotele Catedralei vesteau trecerea lui în lumea dreptilor. În câteva minute am putut auzi despre el că a fost „un preot vrednic“, un preot după chipul vechilor nostri preoți și învățători confesionali: povățuitori, luminători și mântuitori de popor, „un român bun“, „o fire jovială“, „un adevărat caracter“, „un om care știa descreeți frunțile încrețite ale oamenilor“, „un bărbat cu o inimă de copil“... Toate aceste cuvinte nu sunt altceva decât omagii spontane aduse memoriei Părintelui Cornel de către prietenii și cunoscuții săi.

La aceste omagii se mai adaugă un moment important din viața lui: ținuta creștină cu care a așteptat moartea. Știa că are să moară și o spunea fără de încunjur.

— „Tatăl meu a murit la 44 de ani, eu am 54 de ani. Dumnezeu mi-a dat mie mai mult. Ce pot să mai aștept?“... îmi spunea în ultima convorbire. A murit creștinește: împăcat, spovedit, cuminecat, senin, liber. Conștiința împăcată cu Dumnezeu și cu oamenii, i-a dat puterea și libertatea sufletului, puterea și libertatea care nu se tem de moarte.

Va fi avut și păcate?... Pentru aceea ne-am rugat, ca: Dumnezeu să-l ierte și să-l odhnească în pace. Căci toți greșim. Greșim, pentru că haina de lut a sufletului nostru e prea greoaie. În schimb, prin avânturile noastre spre adevăr, spre bine, spre frumos, spre desăvârșire și sfințenie, suntem lumină din Lumină, spre Lumină...

Iubite Părinte Cornel! Inima ta a încetat să mai bată. Te vedem muncitor oprit din lucru. Stai liniștit, împăcat, senin, îmbrăcat în odăjdii, cu arma de luptă (crucea) în mână, cu tricolorul tău iubit pe piept și cu privirea înainte, plină de speranță. Sânul pământului, care a primit trupurile părinților tăi, îl așteaptă și îl primește și pe al tău, în vreme ce sufletul tău călătorește, ca un porumb în slăvi, spre altarul cel mai presus de ceruri, care te așteaptă, ca să-ți continui liturghia în fericire veșnică. Parcă te auzim spunându-ne: Mă duc la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu meu și Dumnezeu vostru (Ioan 20, 17).

Mergi în pace, însoțit de rugăciunile, cântările, lacrimile și suspinele noastre; du-te către bunul Dumnezeu, pe care îl rugăm smeriți să te așeze în curțile dreptilor, iar pe cei iubiți ai tăi, rămași în această viață: pe soția ta îndurerată Hortensia, care ți-a fost atât de credincioasă și te-a îngrijit cu atâta iubire în suferințele tale, pe fratele tău bun P. S. S. Părintele Episcop Andrei, pe surorile tale, pe mama ta soacră, pe cumnații, cumnatele, toate rudeniile, prietenii și cunoscuții tăi dragi, pe toți să-i mângăie, să-i ocrotească și să-i binecuvinteze, cu al său har și cu a sa iubire de oameni.

ILARION V. FELEA

OMUL NOU

Precum s'au spus în coloanele acestei reviste, Hristos Domnul a venit în lume pentru a reface chipul omului căzut. Dacă privim însă desfășurarea vieții omenești din zilele noastre, suntem siliți să facem constatarea, că prea puțini sunt oamenii care își urzesc destinul pământesc în umbra sfântă a idealurilor creștine de viață.

Armătura omului veacului nostru se vădește a fi aproape pe de-a ntregul materialistă. Astăzi sufletul este izgonit la periferia preocupărilor omenești, desfigurată, pervertită, frustată rând pe rând de toate prilejurile de înălțare spre culmile înșorite ale idealurilor creștine. Dorința sufletului de a se adânci în eternitatea de unde porcede,

este azi înăbușită de stridentă tuturor deșertăciunilor lumii.

Orizonturile lui sunt azi încadrate în îngustimea unor concepții de viață banale și îngelălătoare — dacă acestea mai pot fi numite concepții de viață.

Toți ne-am abătut, împreună netrebnici ne-am făcut, am uitat toți căile mântuirii și ne bălăcim în smârcul tuturor rătăcirilor la marginea căruia rânjește sfidător diavolul. E nespuse de trist că suntem siliți să facem constatarea, că omul cu nimb dumnezeiesc, omul cu sufletul înrădăcinat temeinic în solul unor idealuri superioare și eterne, omul acesta a fost înlocuit cu omul satanic,

cu omul adamic, care ispitit de diavolul a căzut din frumusețea cea dintâi, întinând și întunecând în sine, prin păcat, chipul lui Dumnezeu.

Totuș, cu tot adâncul prăpastiei în care a prăbușit păcatul pe om, el a rămas tot chipul mării celei negrăite a lui Dumnezeu, deși poartă în sufletul său ranele păcatului. Omul n'a pierdut cu totul puțința de renaștere spirituală, ridicându-se din nou la Dumnezeu, devenind un om nou. Posibilitatea aceasta de renaștere ne a adus-o în dar Hristos Domnul prin jertfa de pe Cruce. De-odată cu această ne-a dăruit și modelul omului nou, a omului desăvârșit, așa cum l-a vrut Dumnezeu. Acest model este, El, Fiul unul născut al Tatălui care s'a pogorât din cer pentru noi și pentru mântuirea noastră. Religia creștină nici nu are alt rol mai însemnat, decât să formeze astfel de oameni noi. Desigur mulți se întreabă nedumeriți cu Nicodim care a venit noaptea la Mântuitorul: „Dar cum se poate naște cineva din nou?”.

Numai așa — ne spune învățătura creștină — dacă prin ajutorul harului divin pe care ni l-a redobândit Hristos, lăpădăm haina omului celui vechiu haina omului satanic, haina păcatului, și ne îmbrăcăm în haina omului celui nou, după chipul și asemănarea lui Hristos, în iubire, în dreptate, în sfințenie și în toate faptele cele bune. Spre acest chip de om nou trebuie să nizuiască azi omenirea, dacă vrea o întoarcere din calea prăbușirii totale, căci după o justă observare lumea și natura lucrurilor din lume se schimbă după constituția launtrică a omului. Astfel, lumea e bună sau rea, după cum omul e bun sau rău. Să ne desbrăcăm deci de omul păcatului și să facem să apară în locul lui omul cel nou așa cum l-a creat și l-a vrut Dumnezeu. Numai astfel vom contribui la zidirea unei lumi noi, cu oameni noi. O lume a binelui, a luminii, a dreptății. Precum în cer așa și pe pământ.

Prot. V. Mișuțiu

Fericire

— „Cine-mi zic oamenii că sunt?” și-a întrebat într-o zi Domnul Hristos ucenicii.

— „Unii zic că ești Ioan, alții Ilie, alții că ești unul dintre proorocii din vechime”.

— „Dar voi, cine ziceți că sunt?”

— „Hristosul lui Dumnezeu!” l-a răspuns Petru. Acel s'a oprit chestionarea. Se obținuse răspunsul adevărat.

În forma aceasta și-or fi pus oamenii întrebările în legătură cu fericirea. Așa parcă s'a întrebat secol pe secol până la venirea Mântuitorului. Așa s'au

întrebat și se întreabă încă și azi ștlința pe ștlința, artă pe artă, doctrină pe doctrină și-așa mai departe.

„Ferice de omul și de nașlunea care calcă peste grumajii vrăjmașilor săi” ziceau oamenii de pe vremea lui Moise. Contemporanii lui Iov ziceau că-s fericiți cei cari se 'mpacă cu certările și muștrările soartei. Al lui Solomon ziceau că-s aceia cari au găsit înțelepciune.

Cel dinspre Soare-răsare zice că se fericeste anihilând în sine orice simțire; cesta din pusturile nisipoase crede că privind totul cu mâinile 'n sân; acela de dincolo de ape zice că se fericeste acționând și adunând.

Gospodărindu-te bine te vei feriți, scrie omul politic; împodobindu-ți vloța, susține omul de artă; nu există fericire declară filosoful.

„Fericirea n'are cetate stătătoare; numai atât suntem fericiți, cât timp suntem în căutarea ei” (Iul. Stinde) „Das Glück ist eine leichte Dirne und willt nicht gern am selben Ort; sie streicht das Haar dir von der Stirne und küsst dich rasch und flattert fort. Frau Unglück hat im Gegenteile dich liebefest ans Herz gedrückt; sie sagt, sie habe keine Elle, setz dich zu dir ans Bett und strickt” (H. Heine).

— Ce zic oamenii despre fericire?

— Vrute și nevrute, urâte și neadevărate. Nu le credeți; nu vă opriți la ele.

Fericirea există în împlinirea celor opt îndemnuri ale Domnului Hristos, rostite pe munte. Săracii, înlăcrimații, blânzii, flămânzii, milostivii, curații cu inima, împăciulții și prigoniții pentru cauze drepte, aceștia sunt fericiți după spusa Cuvântului intrupat.

Pr. GH. PERVA

Femeia în slujba Evangheliei

Dumnezeu i-a rezervat femeii un rol covârșitor în planul mântuirii omenității. Deși printr'o femeie a venit păcatul în lume și prin păcat moartea, cu toate acestea, tot printr'o femeie a venit mântuirea în lume. Sau cum spune un sf. părinte bisericesc (Irineu): „O femeie a dat omului fructul morții, și o altă femeie i-a dat fructul vieții”.

Femeia deci, este cheia — cum pe drept cuvânt spunea cineva — spre pacea, armonia și progresul social și moral al omenirii. De aceea mare este răspunderea femeii atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea neamului omenesc, pentru felul chivernisirii însușirilor ei alese, spre mântuirea omenirii sau spre distrugerea ei.

Însuși Mântuitorul Hristos recunoscându-i această putere, i-a restabilit drepturile, scoțând-o din starea degradatoare în care se afla înaintea de El. Dumnezeu a înălțat-o la cel mai înalt grad, de a fi purtătoarea Mântuitorului lumii și devotată colaboratoare în opera de salvare a neamului omenesc.

Femeia a fost aceea care dela început a îmbrățișat cu tot respectul și cu tot devotamentul opera mântuirii întreprinsă de Hristos Omnul.

Pe ea o vedem stând la picioarele Lui, ascultându-i cu sete cuvântul, sau ungându-i părul capului cu mir. Ea este aceia pe care o găsim în momentele cele mai importante din viața Mântuitorului, alături de El, cât și în clipele cele mai tragice. O găsim întovărășind pe Mântuitorul în drumul spre Golgota; o găsim stând la picioarele crucii, când Mântuitorul fusese părăsit de toți; o găsim luând parte la înmormântarea Lui, ca și cea dintâi învrednicită să vestească învierea.

De atunci s'a format conștiința unui puternic apostolat creștin feminin ale cărui binefaceri le a simțit întotdeauna societatea.

Hristos a pus în mâna femeii creștine misiunea apostolică a iubirii și a spiritului de jertfă. N'a fost în istoria lumii creștine vreo faptă însemnată, la care să nu fi participat și femeia creștină.

Ea a avut un rol covârșitor la convertirea regiilor păgâni la creștinism și prin ei a popoarelor lor. Unele din ele cu riscul vieții lor, au întovărășit pe misionarii creștini, în locurile cele mai îndepărtate și sălbatice. N'a lipsit nici din rândurile mucenicilor și martirilor creștini.

Femeia creștină s'a dedicat în deosebi operei filantropice, și mai ales ajutorului medical din toate vremurile, angajându-se mai cu seamă față de cea mai teribilă boală, care este lepra, unde devoția femeii călugărițe a întrecut orice închipuire (V. Ispir).

Apoi încetul cu încetul, acțiunea ei se manifestă în toate ramurile de activitate omenească, ca înființarea diferitelor instituții de educație și cultură în toate țările lumii.

Prin aceasta, vechea femeie creștină, a dovedit că a binemeritat ridicarea ei la treapta pe care a așezat o creștinismul. Rămâne însă acum, ca femeia creștină de azi, să se dovedească urmașa demnă a înaintașei sale.

În fața femeii de azi, se deschide un vast câmp de activitate și de devoțiune. În urma acestui al doilea războiu mondial, a rămas atâtea suferință de înlăturat, atâtea dureri de alinat, atâtea rani de vindecat, atâtea orfani de ocrotit și mai ales atâtea suflete rătăcite, ce trebuiesc aduse la staulul lui Hristos.

Femeii creștine de azi îi revine marele rol al regenerării sociale și morale a societății. Ei îi revine același rol de misionară creștină, ca femeii creștine din primele veacuri ale creștinismului. Ei îi revine educația copiilor săi în spiritul moralei creștine, ca și înrăurirea principiilor evanghelice în familia sa și în neamul său.

Ea este chemată deci să exercite o influență binefăcătoare asupra vieții și asupra societății de azi și de mâine, prin credința ei, prin viața ei și prin activitatea ei, pentru că ea este autorul principal al atmosferei religioase și morale ce o formează în jurul nostru. Fe-

meia este pentru familie, ceea ce este Hristos pentru omenire. Ea conservă, înalță, oțelește, suferă și se sacrifică, ca să învieze mai strălucitoare prin virtuțile alese înrădăcinate în familia sa.

Numai pe această cale își poate îndeplini menirea pentru care a fost creată.

Rămâne deci să o vedem la lucru!

Pr. Marin Sfetcu

Gânduri de recunoștință pentru Dra Tulia Bogdan

Când nu te legi de oameni în existența lor vremelnică, regretul pe care-l simți în urma pierderii lor, este mai mult un cântec de întovărășire în procesiunea ultimului lor drum pământesc.

Oricât de suprapământești ne-ar fi convingerile despre sensul vieții, nu ne putem stăpâni adâncul regret, pentru trecerea stăt de neașteptată la cele veșnice a Dsoarei Tulia Bogdan, fosta directoare a Internatului Decezan din A. ad.

Numai cine a văzut-o la lucru, poate avea mulțumirea că a cunoscut un om, în care s'a putut simbi na atât de înalt idealul sublim al educației copiilor, cu realismul unei vieți calculate cu o severă, dar nobilă minuțiozitate.

Numai cine și-a făcut ucenicia sub directivele precise, rezultate dintr'un înalt simț al datoriei unui astfel de om, poate porni înainte înștit, că a cășt gat din experiența ei bogată, conștientă permanent, de importanța misiunii unui educator, în viața socială.

Dacă ar fi vrut cineva s'o vadă în clipele de destindere, apoi trebuia s'o caute în mijlocul copiilor, la meditație, în recreație, în bucătărie, în grădină, lucrând cu un interes, care dădea muncii sale un aspect de delectare.

Iată un om, pentru care munca era mijlocul simplu de regăsire al sensului existenței. Nu-și putea face pui o viață de om fără binecuvântarea muncii, după cum nu putea îngădui că s'ar putea munci cu folos, fără fundamentul dragostei de muncă, prin care să faci din osteneala ta un mijloc de împlinire a datoriei față de tine ca om, și față de societate ca membru util al ei.

Numai când am primit dureroasa veste a morții fostei mele directoare, mi am dat seama ce preț valoros constituie cu minunatul exemplu de muncă cinstită, ordonată, electrizată de înaltul simț al datoriei și alimentată continuu cu dragostea dezinteresată pentru împlinirea onorabilă a misiunii.

Numai în clipa de față am cunoscut prețul înalt pe care ar trebui să-l dea societatea oame-

nilor, cari și au făcut din munca lor un ideal, iar din viața lor un altar, pe care continuu se aduc ca jertfă arderile de tot al intereselor proprii. Iși închinase toată tinerețea ei, pentru ridicarea internatului, care a cunoscut prețul dăruirii sale totale.

Aci am cunoscut o preocupată zi și noapte de problema educației copiilor.

Interiorul Internatului cu întregul aranjament cu întreaga-i gospodărie, cu minunata-i rânduală, au oglindit atât de fidel neîntrecutu-i spirit de organizație și administrație.

Personalitatea D-rei Tulia Bogdan — în viața socială, — se încadrează între a acelor pe cari necesitatea vieții îi caută cu lumânarea, iar realitatea momentană îi ține în rezervă, ca să-i prețuiască și regrete când nu mai sunt.

Sunt dureros asigurată de unanimul regret pentru pierderea fostei Dre Tulia Bogdan.

Înainte de-a-mi încheia gândul și durerea pentru plecarea ei, îmi petrec ruga spre sufletele tuturor generațiilor de eleve, cari dela Unirea cea mare, până în 1942, au cunoscut îndrumarea precisă caldă și înaltă, a fostei lor Profesoare și Directoare.

Și dacă este îngăduit să se ceară răsplătire pentru osteneala cuiva, apoi iată că în numele dragostei creștine, cer acestor suflete răsplătire pentru râvna cu care au fost ocrotite de fosta lor educatoare. Un singur gând sincer, înlacrimat, aruncat grabnic spre Cer, pentru sufletul ei, care a știut atât de sincer să întovărășească toate durerile și bucuriile noastre.

Dumnezeu, care în adâncul milostivire și nemărginită-i dreptate face parte fiecăruia de bucuriile osteneții, să privească cu dragostea-i iertătoare și răsplătitoare, spre sufletul ei bun, care a plecat dintre noi.

Iar dragostea noastră, a acelor cari ne-am folosit de exemplul nobil al muncii și caracterului său, să-i fie aripi purtătoare a sufletului peste toate înfricoșatele vămi, până în slava Impărăției, gătite binecuvântaților Tatălui.

Dumnezeu să-i primească sufletul în mâinile Sale mângâitoare, amin.

Monahia Patrieșla Codău

Ma. Bistrița-Vâlcea

— Strămtoarea ta e bogăție pe lângă lipsa celor din regiunile bântuite de secetă. Dă și tu ceva!

— Moldova așteaptă! Fiți Român cu banul, nu numai cu vorba!

— Bucata voastră de pâine împărțiți-o cu cei ce nu au!

Despre ce să predicăm?

Dumnezeu Vameșului și a fariseului despre:
RUGĂCIUNEA CARE ÎNFRĂȚEȘTE PE OAMENI.

Sfânta Evanghelie ne înfățișează două rugăciuni: pe a fariseului și pe a vameșului. Amândoi s'au suit să se roage. Amândoi au stat în fața lui Dumnezeu. Amândoi și-au spus rugăciunea vorbind către Domnul și Stăpânul iumii. Totuși, câtă deosebire a fost între cele două rugăciuni. Fariseul s'a văzut numai bun și drept, iar vameșul s'a privit și nu și-a văzut decât păcatele. Fariseul s'a lăudat cu faptele sale pe cari i le cerea legea lui Moise și pe cari el le împlinea și peste măsura cerută, iar vameșul nu-și aducea aminte de vreo faptă bună, cu toată că a avut și el vreuna. Fariseul își bătea joc de alții și mai ales de vameșul pe care-l văzuse, iar vameșul, chiar dacă s'ar fi gândit la alții, nu găsea pe nimeni mai păcătos decât pe sine. Fariseul a stat înainte, aproape de altar, iar vameșul departe stând, nu vrea nici ochii să-și ridice la cer, ci își bătea pieptul, zicând: *Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul* (Luc 18, 13).

Sfântul apostol Pavel a găsit că unii credincioși se priceau din cauza unor mâncări și din cauza unor zile. Îndoielnicii osândeau, iar cei mai luminați disprețuiau pe alții. Sfântul apostol a vrut să curme certele și vrajba dintre ei și le-a scris: Tu dar de ce judeci pe fratele tău și tu de ce te uiți de sus la fratele tău? De vreme ce toți ne vom înfățișa înaintea judecării lui Dumnezeu (Romani 14, 10). Singuratic pe singuratic nu poate să judece. De aceea rugăciunea fariseului, care osânda pe vameș și pe alții, iar pe sine se lăuda, a fost o rugăciune păcătoasă.

Regele David căzând în păcat a fost mutat de prorocul Natan. Atunci David și-a recunoscut păcatul, s'a pocăit și a întocmit rugăciunea cuprinsă în Psalmul 50: *Miluește-mă, Dumnezeule. Vameșul a urmat exemplul lui David, și-a recunoscut și el păcatul, s'a pocăit și așa și-a făcut rugăciunea: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul. Pentru aceasta a zis Hristos Domnul că vameșul s'a întors mai îndreptat la casa sa. În vreme ce fariseul s'a umplut de sine însuși, ca să disprețuiască pe alții, vameșul s'a umplut de har, ca să vadă pe Domnul.*

Precum crește an de an tot mai sus stejarul și coroana cuprinde an de an tot mai larg loc, așa crește religia din veac în veac în neamul omenesc. Legile date de Dumnezeu lui Noe s'au dovedit prea puține pe vremea lui Moise și nu se mai potriveau cum nu se potrivește cămășuța copilului de un an pe altul care umblă la școală. Tot

asa legile date prin Moise sunt prea strâmte la venirea lui Hristos în lume. Din veac în veac neamul omeneș: trebuie să aibă tot mai înaltă credință, tot mai frumoase gânduri. Aceasta este creșterea împărăției lui Dumnezeu în noi ca muștarul sau ca dospirea aluatului.

Dacă rugăciunea fariseului nu era bună în legea lui Moise, în creștinism rugăciunea vameșului e frumoasă, dar nu e îndestulătoare. Dacă vameșul sau însuș David se ruga, zicând: Miluește mă, creștinii zicem: Miluește-ne pe noi Doamne, miluește-ne pe noi. David și Vameșul se rugau pentru ei însiși, noi ne rugăm pentru toți oamenii. Când simți în tine îndemnul să te rogi și pentru alții, înseamnă că împărăția lui Dumnezeu a crescut în tine, s'a lărgit de poate cuprinde pe cei pentru cari te rogi. Hristos Mântuitorul ne-a dat învățătura, porunca și exemplul să nu zicem numai *Dumnezeul meu*, ci să avem îndrăzneală a numi pe Dumnezeu Tată al tuturor oamenilor și așa să ne rugăm pentru toți, zicând: *Tatăl nostru*.

O altă creștere a împărăției lui Dumnezeu în oameni a fost înfăptuită prin rugăciunea pentru vrăjmași. David încă putea să ceară în rugăciunea sa pentru vrăjmașii săi: Fără de veste să vină pieirea peste dânșii! Lațul ce mi-au întins, să-i prindă! În acela să cadă și să piară (Psalm 34, 8). Față de aceasta Hristos Domnul poruncește creștinilor: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă supără și vă prigonesc (Matei 5, 44). Urmând acestei porunci preoții Bisericii noastre la pregătirea darurilor pentru sfânta Liturghie fac rugăciuni pentru cei ce ne urăsc și pentru cei ce ne iubesc. Tot așa în rugăciunea Tatăl nostru cerem să ni se ierte păcatele și ne legătuim că și noi iertăm celor ce ne greșesc nouă.

În adevăr împărăția lui Dumnezeu crește, se lărgeste și se înfrumusețează ca o haină, ce din scutec se face cămașă apoi strălucitoare haină împărătească. Dar noi oare crescăm așa de mult, ca să nu târim haina aceasta prin praf și prin noroiu? Suntem în stare să ne rugăm și pentru alții și pentru toți, chiar și pentru vrăjmașii noștri?

Când ai intrat în sfânta biserică, ai văzut că cei înstăriți cu cei săraci, cei învățați cu cei neînvățați stau alături și se roagă ca frații împreună, căci sunt fiii aceluias Tată cereșc. Cândul acesta trebuie să te înfrățească și pe tine cu toți fără deosebire.

Dacă te-ai suit în biserică să te rogi, să nu fii ca fariseul care se credea sfânt, ci recunoaște-ți păcatul ca vameșul, căci numai așa poți să

te îndrepti. Nu te mulțum înă să te rogi numai pentru tine, ci roagă-te pentru ai tăi, pentru țara ta și pentru toate neamurile pământului. Ca să îți se potrivească haina împărătească a împărăției lui Dumnezeu, roagă te și pentru vrăjmașii tăi și întărește-ți hotărârea că te împaci cu cei ce-ți sunt vrăjmași. Când te întorci acasă dela biserică pune-ți toată dragostea să fii binevoitor și iertător cu cei din casă, cu vecinii, cu cei mai în vârstă și cu cei mai tineri, mai ales cu bătrânii și cu pruncii.

Luat-ăți seamă cum se umple haina în biserică de miros de tămâie? Mirosul îl simțesc și cei de-acasă, cari n'au putut să vie la biserică. Creștinul are și o haină a sufletului ce i se dă dela Hristos în sfântul botez. Nu se umple haina cea văzută de mirosul de tămâie, cum ar putea să se umplă haina cea sufletească de pace, de iubire și de înfrățire în ploaia de har ce se revarsă peste noi la sfânta Liturghie. Numai așa ne întorcem din biserică mai îndreptați la casele noastre, dacă odată cu mirosul de tămâie vom duce și o mai adâncă iubire, o mai largă pace, care să ne înfrățească chiar și cu vrăjmașii noștri și să ne facă pe toți adevărați fii ai Tatălui cereșc.

F. C.

Informațiuni

■ **Inmormântarea I. P. C. Icon. Stavr. Cornel Magieru.** În dimineața zilei de 20 Ianuarie a. c. a încetat din viață I. P. C. Icon. Stavr. Cornel Magieru, vicar-revizorul Veneratului nostru Consiliu Eparhial. Corpul neînsuflețit al regretatului defunct a fost așezat în capela reședinței episcopale, unde din oră în oră se slujea ponahida cea mică, în timp ce o mare mulțime de preoți, intelectuali și credincioși au trecut prin fața sicriului în tot decursul după amiezii.

În dimineața următoare, 21 Ianuarie a. c., la orele 9 a. m. sicriul cu rămașițele pământești ale adormitului în Domnul a fost dus în procesiune la biserică catedrală, carul mortuar fiind urmat de îndurerata soție, de P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, rudenii și o mulțime mare de prieteni și cunoscuți. Carul mortuar era precedat de un sobor de 12 preoți și 1 diacon în ornate, corul teologilor care în tot decursul drumului până la catedrală a cântat cântări funebrele și elevii școlii de cântăreți îmbrăcați în stihare purtând prapori.

În biserică catedrală, un sobor de 12 preoți și 2 diaconi a slujit sf. Liturghie, răspunsurile liturgice fiind date de corul studenților teologi, condus de P. C. Părinte Profesor Petru Bancea. A urmat apoi prohodul slujit de acelaș sobor de

preoți și diaconi, răspunsurile funebre fiind date de corul Armonia sub conducerea Dlui Prof. S. Lioovan și de corul studenților teologi. Biserica catedrală era plină de mulțimea preoților, a prietenilor și a cunoșcuților. La finea prohodului P. C. Părinte Profesor Dr. Ilarion V. Felea a rostit cuvântarea funebră pe care o publicăm în fruntea revistei noastre.

S'a format apoi cortegiul care a însoțit rămășițele pământești ale regretatului d' spărut până la cimitirul Pomenirea, unde au fost așezate în cavoul familiei. Pe drum corul studenților teologi și corul țărănesc din Arad-Micălaca, condus de dl Ilie Buzeșan, au executat cântece funebre.

Împărtășind durerea pe care a încercat o familia și Prea Sfințitul nostru Stăpân, prin trecerea atât de neașteptată la cele veșnice a adormitului în Domnul, rugăm pe Atotmilostivul Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace.

■ Ședința Societății Academice „Episcopul Grigorie” a studenților teologi din Arad.

Sâmbătă, 18 Ian. a. c. a avut loc prima ședință ordinară de după vacanța a Soc. Academice a studenților teologi din Arad.

În prezența P. C. Sale Păr. prof. P. Bancea și sub prezidenția studentului G. Popovici, vice-președintele soc. s'a desfășurat următorul program

R. Șiclovan, secretarul general al Soc. vor bește despre: Înviere, iar V. Gheorghită tra tează Indiferentismul.

Nr. 75/1947

Concurse

Se publică concurs *prin alegere*, cu termen de 30 zile pentru îndeplinirea parohiei Pădureni, protopopiatul Chișineu Criș.

VENITE

1. Sesiunea parohială, 32 jug. cad., via și două cânepiști.

2. Locuință în casa parohială, cu folosința supra edificatelor și a grădinei.

3. Birul și stolele legale.

4. Salarul dela Stat.

Parohia este de *clasa primă*.

Preotul ales va plăti din al său toate impozitele după beneficiul său preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare (Certificatul dela Școala medie, absolutorul teologic și diploma de capacitate preoțească pentru parohii de clasa primă), adresate către Consiliul parohial din Pădureni, se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Cei admiși la concurs de către Consiliul eparhial, cu prealabila învoire a protopopului

tractual, se vor prezenta la Sf. Biserică din Pădureni, pentru a servi, cuvânta și cânta.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 9 Ianuarie 1947.

† ANDREI,

2-3 Episcop.

Traian Cibian,

Cons. ref. eparhial.

Nr. 76/1947.

Se publică concurs *din oficiu, prin numire, pe termen de 30 zile* pentru îndeplinirea parohiei Cuied, protopopiatul Buteni.

Venite

1. Sesiunea parohială de 32 jug. cad.

2. Folosința casei parohiale.

3. Stolele și birul legal.

4. Salarul dela Stat.

Parohia este de *clasa doua*.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, cu un scurt memoriu despre activitatea și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 9 Ianuarie 1947.

† ANDREI,

2-3 Episcop.

Traian Cibian

cons. ref. eparhial.

Nr. 77/1947.

Se publică concurs pentru îndeplinirea parohiei Mișca II, protopopiatul Chișineu Criș, *prin alegere, cu termen de 30 zile*.

VENITE

1. Sesiunea parohială de 32 jug. cad.

2. Stolele și birul legal.

3. Salarul dela Stat.

Parohia este de *clasa primă*.

Preotul ales va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare (Certificatul dela școala medie, absolutorul teologic și diploma de Capacitate preoțească pentru parohii de clasa primă), adresate către Consiliul paroh al din Mișca, se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial.

Cei admiși la concurs se vor prezenta în sf. biserică, cu prealabila învoire a protopopului tractului, după primirea aprobării de candidare din partea Consiliului eparhial, pentru a servi, cuvânta, cânta și a face cunoștința credincioșilor.

Arad, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 9 Ianuarie 1947.

† ANDREI,

2-3 Episcop.

Traian Cibian,

cons. ref. eparhial.

Nr. 80/1947

Se publică concurs, prin numire, cu termen de 15 zile pentru îndeplinirea parohiilor:

1. *Arad - Ciala*, protopopiatul Arad, cu salariul dela Stat și stolele legale.

2. *Arad VIII*, cu salariu dela Stat. Parohiile sunt de clasa I urbană.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 9 Ianuarie 1947.

† ANDREI,
2-2 Episcop.

Traian Cibian
consilier referent eparhial.

Nr. 79/1947.

Pentru îndeplinirea parohiei *Bodrogul-Nou*, protopopiatul Pecica, se publică concurs din oficiu, prin numire, pe termen de 30 zile.

VENITE:

1. Sesiunea parohială, 16 jug., pământ arabil.
2. Folosința casei și a grădinei parohiale.
3. Stolele legale.
4. Salariul dela Stat.

Parohia este de clasa primă.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, dimpreună cu un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 9 Ianuarie 1947.

† ANDREI,
2-3 Episcop,

Traian Cibian
cons. ref. eparhial.

Nr. Ad. 44782/1946

Comunicat

în legătură cu colecta de cereale pentru Moldova.

P. C. Protopopi cunoscând cantitatea de cereale colectată în parohiile din tract, vor lua următoarele măsuri:

1. Se vor îngriji numaidecât de achiziționarea (închirierea) unei magazii (întrucât se poate mai aproape cu gara) unde să fie centralizate cerealele din tract.

2. Întrucât unele parohii dintr'un tract ar fi mai apropiate de gară de alt centru protopopesco, protopopul tractual va dispune acelor parohii să-și transporte colecta la centrul acela protopopesco, despre ce va înștiința de pe acum și pe

protopopul respectiv, care va trece acele parohii în tabloul tractului său.

3. Protopopii cu tracte mai extinse, dealungul aceleiași căi ferate, pot centraliza cerealele și în mai multe centre (de pildă protopopiatul Șiria în: Târnova, Șiria, Sântana) înă cu îndatorirea personală a protopopului că învagonarea se va face în așa fel ca transportul simultan pe C. F. R. să fie asigurat.

4. Protopopii vor înștiința toate parohiile din tract că cel mai târziu până la 9 Februarie a. c. sunt datoare a transporta cu mijloacele proprii rezultatul colectei la centrele de învagonare, în magazia ce se va indica.

5. Protopopii vor constitui la centrele de învagonare comisii (sub prezidenția conducătorului oficiului parohial local) pentru preluarea pe lângă adresa Oficiilor parohiale a cerealelor colectate în parohii, cântărirea, depozitarea și pază lor până la învagonare.

6. Vehiculele care transportă cerealele colectate din parohie la centrul de învagonare, la ieșirea din comună vor avea o adresă dela Oficiul parohial (contrasemnată și de primărie) în care se va arăta cantitatea și scopul transportului. Această adresă se va păstra la centrul de învagonare.

7. Pentru ziua învagonării cerealelor protopopii vor chema în ajutor consilierii parohiali și vehiculele din parohiile apropiate de centrele de învagonare, în numărul ce se va recere.

8. Învagonarea se va face în aceeași zi în toate centrele de C. F. R.

9. Întrucât nu vor sta la dispoziție saci, cerealele vor fi vărsate fie în vagoane după felul cerealelor (grâu, porumb, fasole), fie deșertându-se sacii în despărțituri separate ale aceluiaș vagon.

10. Colecta de îmbrăcăminte se va centraliza și trimite ulterior, spre a nu îngreua actualul transport de cereale.

Arad în 22 Ianuarie 1947.

Consiliul Eparhial.

A apărut!

A apărut!

Pr. GHEORGHE LIȚIU

Români arădani
în frământările anilor 1849-1850

cu o prefață de

Dr. Gh. Ciuhandu

Membru de onoare al Academiei Române